

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoSr/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117220246
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117220246.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcov: 1/ Mgr. M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. S. XXXX/XX, R., 2/ Mgr. U. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. S. XXXX/XX, R., obaja právne zastúpení JUDr. Petrom Rybárom, advokátska kancelária, so sídlom A. G. XX, R., proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4Csr/1/2017-93 zo dňa 11.07.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II./2015-27 zo dňa 30.04.2017. Žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe zmluvy o úvere zo dňa 12.12.2008 (ďalej aj „zmluva o úvere“), je vzťahom občianskoprávnym a zároveň spotrebiteľským (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nasl.). Táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná. Ďalej bolo nesporné, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe platnej rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej medzi stranami dňa 12.12.2008 (ods. 21. rozhodcovského rozsudku). Tiež bolo nesporne preukázané, že žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná v zákonnej lehote 3 mesiacov od doručenia rozhodcovského rozsudku žalobcom (§ 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej aj „zák. č. 335/2014 Z. z.“, resp. „ZOSRK“), a to vzhľadom na dátum vydania rozhodcovského rozsudku 30.04.2017 a doručenie žaloby súdu dňa 07.07.2017. Pokiaľ žalovaný v prejednávanej veci v prvom rade namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení s odôvodnením, že žalobcovia sa domáhajú určenia neplatnosti a neprijateľnosti zmluvnej podmienky po zániku úverového vzťahu, a preto nie sú ich práva žiadnym spôsobom ohrozené, súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná námietka je neopodstatnená. Uviedol, že zánikom spotrebiteľského zmluvného vzťahu nemôže stratiť pre spotrebiteľa význam dovolať sa neprijateľnosti podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktorou bol daný spotrebiteľský vzťah založený. Predmetný úverový vzťah síce zanikol splnením, avšak nároky žalobcov voči žalovanému odôvodnené od uplatnenia neprijateľnej zmluvnej podmienky žalovaného trvajú naďalej. Po oboznámení sa s predloženou úverovou zmluvou súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanom prípade sú spojené predpoklady pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. g), i) a l) zák. č. 335/2014 Z. z. Konkrétne za neprijateľnú zmluvnú podmienku považoval ustanovenia zakotvené v čl. 4.5. zmluvy o úvere, ktorého neprijateľnosť už bola predtým vyslovená v rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 18C 341/2013 zo dňa 03.07.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co 563/2015 zo dňa 10.02.2016,

ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.04.2016. V rozsudku krajského súdu bolo určené, že ustanovenie čl. 4.6 zmluvy o úvere (totožné s obsahom čl. 4.5 zmluvy o poskytnutí úveru č. 02/717/08 zo dňa 12.12.2008), ktorá bola posudzovaná v konaniach sp. zn. 18C 341/2013 a sp. zn. 7Co 563/2015, je neprijateľnou podmienkou, a preto je neplatné. Rozhodcovský súd uvedený nezohľadnil a nepostupoval v súlade s § 298 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V uvedenom nesprávnom postupe rozhodcovského súdu videl súd prvej inštancie naplnenie dôvodu pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. i) zák. č. 335/2014 Z. z. Keďže rozhodcovský súd zároveň postupoval v rozpore s ustanoveniami všeobecných záväzných predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a toto porušenie malo vplyv na výsledok sporu taktiež došlo k naplneniu ustanovenia § 45 ods. 1 písm. l) citovaného zákona, t. j. neaplikovaním príslušnej právnej normy (§ 298 ods. 2 CSP) na prejednávany prípad rozhodcovský súd nesprávne právne posúdil uplatnený nárok na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v čl. 4.5. zmluvy o poskytnutí úveru. Napokon na základe nesprávneho právneho posúdenia neboli ani správne, dostatočným spôsobom na zistený skutkový stav vyhodnotené predložené dôkazy týkajúce sa uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie, čo naplnia dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. g) zák. č. 335/2014 Z. z. Rozhodcovský súd mal správne skúmať, či zánik právneho vzťahu medzi stranami bol skutočne priamym následkom uplatnenia neprijateľnej zmluvnej podmienky, či žalovaný týmto protiprávnym konaním na základe neprijateľnej podmienky donútil žalobcov k predčasnému splateniu predmetného úveru, resp. jeho refinancovanie do inej banky a či tak následne utrpeli žalobcovia ujmu a vznikol im preto nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zák. č. 250/2007 Z. z.“), ktoré si žalobcovia v rozhodcovskom konaní tiež uplatnili. Pre priznanie finančného zadosťučinenia nie sú ustanovené žiadne špeciálne podmienky. Základom pre stanovenie jeho výšky je primeranosť a súd túto stanoví na základe vlastnej úvahy v konkrétnom prejednanom prípade. Preto predčasným a nesprávnym bol aj záver rozhodcovského súdu vyslovený v ods. 63. na strane 12 rozsudku odôvodňujúci zamietnutie v časti uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie vo výške 3.983,- eur. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcom ako úspešnej strane priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti vyššie uvedenému rozsudku žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) podal odvolanie, v ktorom súdu prvej inštancie vytýkal, že konanie vedené pred ním má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP). Naplnenie predmetného odvolacieho dôvodu odvolateľ videl v tom, že súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal s procesnou obranou žalovaného prezentovanou v prvoinštančnom konaní. V tomto smere konkrétne nereagoval na námietky žalovaného, že žalobcovia nemajú vo veci aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby a tiež, že na veci neexistuje naliehavý právny záujem. V súvislosti s uvedeným sa okresný súd nevysporiadal s predloženými relevantnými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR k danej problematike. Okrem toho mal súd v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku preskúmať namietané vady rozhodcovského rozsudku, ktorými boli vady podľa § 45 ods. 1 písm. g), i), j) a l) ZOSRK. Okresný súd sa v odôvodnení len stručne vyjadril k tomu, že podľa jeho názoru má rozsudok vady podľa § 45 ods. 1 písm. g), i) a l) ZOSRK. Konštatovanie o týchto vadách však v podstate nie je odôvodnené. K namietanej vade podľa § 45 ods. 1 písm. j) ZOSRK sa súd prvej inštancie nevyjadril vôbec. Ako ďalší odvolací dôvod žalovaný uviedol to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Za nesprávne skutkové zistenia okresného súdu označil konštatovania, že medzi stranami existuje občianskoprávny spotrebiteľský vzťah, v skutočnosti tento už zanikol. V čase podania žaloby už žiaden občianskoprávny spotrebiteľský vzťah neexistoval. Za ďalšie nesprávne je konštatovanie, že žalobcovia majú voči žalovanému po zániku zmluvy také nároky, ktoré naďalej trvajú. Ak aj v tejto súvislosti súd konštatoval, že dohodnutá zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v čase uplatnenia zvýšenia úrokového rozpätia v decembri 2013 a ani v čase podania žaloby 30. júna 2015 však neexistovalo také právoplatné rozhodnutie, ktorým by bolo sporné ustanovenie vyhlásené za neprijateľnú podmienku. Základ nároku teda predpokladal najprv určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Nesprávne je aj skutkové zistenie, že čl. 4.6 zmluvy o úvere je podľa rozsudku Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 10.02.2016, sp. zn. 7Co 563/2015, ktorým došlo k označeniu sporného článku za neprijateľnú zmluvnú podmienku, bol v dôsledku podaného dovolania zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 223/2016 zo dňa 25. októbra 2017. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie teda nešlo o právoplatné rozhodnutie. Z uvedeného dôvodu nemožno dospieť k záveru, že sporný čl. 4.6 zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou len

na základe zrušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Pokiaľ si súd prvej inštancie osvojil tento právny názor, bol povinný ho riadne odôvodniť, keďže rozhodnutie, z ktorého údajne vychádzal, bolo v čase vydania rozsudku zrušené (o čom mal Okresný súd Žilina vedomosť). Napokon odvolateľ okresnému súdu vytýkal, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Nesprávnosť právneho posúdenia žalovaný videl v nesprávnej aplikácii ustanovení o naliehavom právnom záujme na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky po zániku právneho vzťahu medzi žalobcami a žalovanými. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie prijal v rozpore s publikovaným rozhodnutím R 22/2017 (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 548/2015), ale aj s ďalšími rozhodnutiami, na ktoré poukazoval vo svojich vyjadreniach pred rozhodcovským súdom (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29. júna 2010 alebo uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. júna 2012, sp. zn. 7Cdo 32/2011; R 34/1993). V zmysle uvedených rozhodnutí žalobcovia v rozhodcovskom konaní neboli nositeľmi subjektívneho práva, o ktorom mal rozhodcovský súd v konaní rozhodnúť, t. j. nemali aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby, pretože ich právny vzťah so žalobcom zanikol dňa 10.01.2014 (pred podaním žaloby). Po zániku právneho vzťahu nemá dovolanie za existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky a porušenie práv spotrebiteľa reálny význam a určenie neprijateľnosti nemôže žiadnym spôsobom ovplyvniť hmotnoprávne postavenie strán sporu. Netýka sa existujúcich práv a povinností strán, ale práv a povinností, ktoré zanikli ešte pred podaním žaloby. Tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nereflektuje predchádzajúcu súdnu prax najvyšších súdnych autorít, je v rozpore s čl. 2 ods. 2 CSP a je v rozpore s princípom právnej istoty. Okresný súd tiež nesprávne posúdil, že žalobcovia majú právo na primerané finančné zadostučinenie ako primárny nárok z toho, že zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. Žalobcovia v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného odvolací súd žiadali, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi aj vo vzťahu k otázke existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a taktiež aj ohľadom záverov o neprijateľnosti podmienky v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve. Zdôraznili, že zánikom spotrebiteľského zmluvného vzťahu nemôže stratiť pre spotrebiteľa význam dovolať sa neprijateľnosti podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktorou bol daný spotrebiteľský vzťah založený. Predmetný úverový vzťah síce zanikol splnením, avšak nároky žalobcov voči žalovanému odôvodnené od uplatnenia neprijateľnej zmluvnej podmienky žalovaným trvajú naďalej. Žalovaný porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z úverovej zmluvy, a to tým, že svojvoľne, jednostranne a neobjektívne zmenil výšku úrokového rozpätia, a to ešte v čase trvania zmluvy, čím žalobcov prakticky donútil k predčasnemu splateniu úveru, resp. k refinancovaniu do inej banky. Žalovaný úrokové rozpätie zvýšil svojvoľne podľa vlastného určenia a k svojmu prospechu. Úkon žalovaného je preto absolútne neplatný a došlo týmto zároveň k závažnému porušeniu predpisov spotrebiteľského práva. Čo sa týka určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, okresný súd správne poukázal na judikatúru, ktorá sa vzťahuje k tejto problematike a ktorá je mu z úradnej činnosti dobre známa. Pokiaľ odvolateľ uvádza, že v čase uplatnenia zvýšenia úrokového rozpätia ani v čase podania žaloby neexistovalo také právoplatné rozhodnutie, ktorým by bolo sporné ustanovenie vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, tak v zmysle § 217 CSP je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. V danom prípade žalovaný v odvolaní opätovne uvádza rovnaké tvrdenia, resp. uplatňuje rovnaké prostriedky procesnej obrany ako v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak s tými sa dostatočným spôsobom a v dostatočnom rozsahu vysporiadal príslušný súd v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je náležite odôvodnené v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

4. Žalovaný vo svojej odvolacej replike uviedol, že rovnaké námietky ako v prvoinštančnom konaní produkuje preto, lebo s jeho námietkami sa náležitým spôsobom nevysporiadal okresný súd. Za ďalšie zopakoval, že je nepochybné, že medzi stranami od 14.01.2014 neexistuje žiaden právny vzťah. Žalobcovia vo svojom vyjadrení opomínajú, že úver splatili už 14.01.2014, pričom zvýšená úroková sadzba by sa voči nim prvýkrát uplatňovala až 20.02.2014. V rozhodcovskom konaní ani pred súdom prvej inštancie navyše nevyšlo najavo, že by mali žalobcovia po zániku zmluvy voči žalovanému nároky vyplývajúce z uplatnenia sporného ustanovenia zmluvy o úvere. Ak teda zo skutkového stavu zisteného rozhodcovským súdom vyplýva, že zvýšená úroková sadzba by sa voči žalobcom začala prvýkrát uplatňovať až 20.02.2014, v nadväznosti na zvýšenie nemohol žalobcom proti žalovanému vzniknúť nárok ešte predtým, ako vôbec bola takáto sadzba prvýkrát uplatnená. Žalovaný taktiež zopakoval, že v danom prípade žalobcovia nemajú na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Tento zanikol ešte pred podaním žaloby na rozhodcovskom súde. Je pritom sporné, či vôbec niekedy existoval, keďže žalovaný zvýšenú úrokovú sadzbu voči žalobcom nikdy neuplatnil. Majetkový nárok, ktorý si žalobcovia uplatnili v rozhodcovskom konaní, mal mať oporu v § 3 ods. 5 zák.

č. 250/2007 Z. z. a bol závislý na úspešnom uplatnení porušenia práv spotrebiteľa, k čomu ale nedošlo. Predmetom sporu na súde prvej inštancie bolo preskúmanie rozhodcovského rozsudku, nie posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Rozhodcovský súd posúdil vec tak, že na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nie je daný naliehavý právny záujem (v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 241/2008), a preto vec neskúmal s ohľadom na merito veci (určenie neprijateľnosti podmienky a okolností uplatnenia zvýšenej úrokovej sadzby). Pokiaľ sa rozhodcovský súd nezaoberal meritom veci, pretože na tom neexistoval naliehavý právny záujem, mohol súd prvej inštancie skúmať rozhodcovský rozsudok len v rozsahu právneho vyhodnotenia otázky naliehavého právneho záujmu.

5. Žalobcovia vo svojej odvolacej duplike dali odvolaciemu súdu do pozornosti, že boli písomne žalovaným upovedomení o uplynutí doby fixácie úrokovej sadzby s ponukou úročenia úveru na dlhšie obdobie, a to s úrokovou sadzbou 3,4 % p. a. na obdobie fixácie 3 roky alebo s úrokovou sadzbou 4,4 % p. a. na obdobie 5 rokov. Zároveň boli upozornení, že ak danú ponuku nevyužijú, bude ich úver od uvedeného dátumu úročený úrokovou sadzbou vo výške 4,79 % p. a. stanovenou na obdobie 1 roka a potom bude opätovne prehodnotená. Žalovaný teda neponúkol žalobcom v zmysle čl. 4.4.1.6 dohodnuté úrokové rozpätie 1,14 % p. a., ale zvýšené úrokové rozpätie 4,26 % p. a., pričom táto hodnota nemá oporu v žiadnej časti zmluvného vzťahu ani v žiadnej časti zmluvy o úvere a jej dodatkov. Na základe uvedených skutočností museli žalobcovia urgentne riešiť pokračovanie splácania tohto úveru, a keďže zo strany žalovaného nebolo možné získať novú ponuku úročenia so zohľadnením úrokového rozpätia vo výške 1,14 % p. a., boli nútení vypovedať dotknutú zmluvu o úvere a pokračovať v splácaní úveru v inej banke. Aplikovaním neprijateľnosti zmluvnej podmienky utrpeli nesporne ako spotrebiteľia ujmu, na prekonanie ktorej museli nevyhnutne vynaložiť ďalšie náklady. V ďalšej časti žalobcovia zopakovali, že zánikom spotrebiteľského zmluvného vzťahu nemôže stratiť pre spotrebiteľa význam dovoliť sa neprijateľnosti podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktorou bol spotrebiteľský vzťah založený. Predmetný úverový vzťah síce zanikol splnením, avšak nároky žalobcov voči žalovanému odôvodnené od uplatnenia neprijateľnej zmluvnej podmienky trvajú naďalej. Pokiaľ odvolateľ tvrdí, že okresný súd pri svojej rozhodovacej činnosti prekročil rozsah, v akom mal preskúmať rozhodcovský rozsudok, v skutočnosti konajúci súd sa otázkou určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky bližšie nezaoberal, keďže z úradnej činnosti je známe, že táto bola v niekoľkých súdnych konaniach už posúdená ako neprijateľná, a toto ustanovenie sa stalo neplatným. Žalobcovia taktiež trvali na svojich doposiaľ uvádzaných tvrdeniach.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

7. Žalovaný vo svojej odvolacej argumentácii v prvom rade namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie v otázke existencie naliehavého právneho záujmu u žalobcov na požadovanom určení. V predmetnom videl naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ale taktiež aj podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, pretože súd sa s jeho argumentáciou o nedostatku naliehavého právneho záujmu nevyšporiadal dostatočne (správne mal odvolateľ uplatniť odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP - pozn. odvolacieho súdu).

8.1. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd uvádza, že konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle zák. č. 335/2014 Z. z. nie je konaním podľa § 137 písm. c) CSP (predtým podľa § 80 písm. c) OSP), a teda nevyžaduje sa preukázanie naliehavého právneho záujmu (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/1039/2015 zo 14.12.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/101/2016 z 11.05.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/75/2016 z 09.03.2017 a sp. zn. 2Co/27/2016 z 25.01.2017, tiež komentár k ustanoveniu § 45 v ASPI). V predmetnom konaní sa vyhodnocuje existencia splnenia zákonných podmienok pre vyhlásenie rozhodcovského rozsudku, a to podľa právnej úpravy účinnej v čase jeho vyhlásenia. Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 3 mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania (§ 46 ods. 1 cit. zákona). Súd v konaní o žalobe o zrušení rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. c), e) a i) - l) zákona. Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku (§ 45 ods. 3 zák. č. 335/2014 Z. z.).

8.2. Z vyššieho uvedeného vyplýva, že argumentácia žalovaného o tom, že konanie v danej veci vôbec nemalo prebehnúť, neobstojí. Odkazy na súdne rozhodnutia, ktoré vo svojom odvolaní uvádza, sa na danú vec nevzťahujú, pretože sú založené na inom skutkovom a právnom základe. Pre úplnosť odvolací súd ešte uvádza, že všeobecný súd v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je viazaný tým ako otázku platnosti rozhodcovskej zmluvy posúdil samotný rozhodcovský súd (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 146/2011, 7Cdo 164/2013, 6Cdo 105/2011, R 66/2013).

9. Okresný súd založil svoje rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku na závere, že v inom konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 7Co 563/2015 boli také isté zmluvné podmienky, aké boli dohodnuté medzi stranami sporu, vyhlásené za neprijateľné. Konkrétne sa jedná o ustanovenia čl. 4.5. zmluvy o úvere o možnosti žalovaného zvýšiť úrokovú sadzbu. Odvolateľ má plnú pravdu v tom, že predmetný rozsudok krajského súdu bol neskorším rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 223/2016 zo dňa 25. októbra 2017, t. j. ešte pred vyhlásením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, zrušený. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, v dôsledku čoho aj vec nesprávne právne posúdil. Odvolaciemu súdu preto nezostávalo nič iné, ako napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie opätovne bude zaoberať dôvodmi pre zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní.

10. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)